

Macht van de rechterlijke macht

Als een menswaardig bestaan in het geding is, moet de rechter soms hard op de rem trappen.

Een Somalische asielzoeker was van Nederland naar Duitsland uitgeweken. De Duitse autoriteiten probeerden de man terug te sturen naar Nederland. De Duitse

rechter verbood de uitzetting, oordelend dat in Nederland niet voldoende gewaarborgd was dat asielzoekers zouden worden voorzien van basale levensbehoeften zoals voedsel en onderdak!

Nederland heeft zich van dit beschamend signaal niets aangetrokken. Sterker nog: het kabinet heeft bepaald dat gemeentes, met uitzondering van de vijf grootste steden van Nederland, de noodopvang voor uitgeprocedeerde asielzoekers moeten sluiten. En als gemeentes toch bed, bad of brood bieden, volgt er een sanctie: korting op de gemeentelijke financiën.

Het was 'broodnodig' dat vorige maand de rechter de uitgeprocedeerde asielzoekers te hulp schoot, door te bepalen dat iedereen in Nederland recht heeft op bed, bad en brood. De rechter gaf in feite de Staat een tik op de vingers: humanitaire aspecten van een zeer ingewikkeld asielbeleid mogen niet uit het oog worden verloren.

Daarover gesproken: mijn cliënte mevrouw X is een uitgeprocedeerde asielzoekster. Zij woont al enig jaren in een asielzoekerscentrum, met man en twee kinderen. Haar twee kinderen volgen onderwijs op de middelbare school. Het gezin heeft te horen gekregen dat zij deze maand Nederland definitief moeten verlaten. Zij moeten terug naar een armoedig land met een corrupt regime. Uit rapporten van Buitenlandse zaken blijkt o.m. dat vrouwen en meisjes voor seksuele doeleinden worden verhandeld en politici worden bedreigd. Gevluchte asielzoekers verklaren soms te zijn gemarteld en levensbedreigende omstandigheden hebben moeten ontvluchten. Mevrouw X vreest voor haar leven en dat van haar gezin indien zij gedwongen terugkeert naar haar land van herkomst.

Mevrouw X is ernstig getraumatiseerd. Zij werd deze week gedwongen opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis omdat zij had geprobeerd een einde aan haar leven te maken. De rechter moest beoordelen of een voortgezet verblijf in het psychiatrisch ziekenhuis geboden was. Ik was

ook bij de zitting aanwezig om de belangen van mevrouw X te verwoorden.

Mevrouw X huilde hartverscheurend en kon slechts uitbrengen dat haar dood mogelijk en hopelijk zou leiden tot een voortgezet en veilig verblijf van haar twee kinderen in Nederland. De ook op de zitting aanwezige psychiater gaf aan dat mevrouw X niet langer kon verblijven in het ziekenhuis. Haar zelfmoordwens was ingegeven om haar kinderen in Nederland te houden. In zekere zin *simuleerde* zij een (psychiatrisch) ziektebeeld, aldus de psychiater. Dus mevrouw X moest maar weer naar huis. Dat zij dan zelfmoord zou plegen, dat was niet uit te sluiten. *Dat gebeurt wel vaker*, aldus de psychiater

Ik zag ongeloof en verbijstering in de ogen van de rechter, worstelend met een duivels dilemma. Indien de rechter het betoeg van de psychiater zou volgen, zou mevrouw X onmiddellijk het ziekenhuis verlaten, met alle risico's van dien. Aan de andere kant mag de rechter een patiënt niet, zonder diagnose van psychiatrische stoornis, gedwongen in een ziekenhuis laten verblijven.

De rechter deed iets bijzonders. Hij vond, anders dan de psychiater, dat er een psychiatrische stoornis was en oordeelde dat mevrouw X nog maximaal drie weken in het ziekenhuis zou moeten verblijven. In feite gaf de rechter zowel een (afwijkend) medisch als een juridisch oordeel.

Indien menselijke waardigheid en veiligheid ernstig in het gedrang komen, kan de rechter soms een vangnet bieden door zijn hart te laten spreken, wat mij betreft de essentie van *rechterlijke macht!*

Mr. Frank Dronkers

Dronkers & Dronkers ADVOCATEN

Roerkade 8 ■ 6041 KZ Roermond ■ 0475-723333
Brusselsestraat 42 ■ 6211 PG Maastricht ■ 043-4100120
www.dronkersendronkers.nl ■ info@dd-advocaten.nl